

PASSAGES

AZ ORIENT PROJEKT MAGYAR-ÁZSIAI
KAPCSOLATTÖRTÉNETI PLATFORM ÉVKÖNYVE

orient-projekt.hu

OP

1. ÉVFOLYAM | 2023

Egyiptom • India • Japán • Kína • Koreai-félsziget • Mongólia

PASSAGES

Az Orient Projekt

Magyar-Ázsiai

Kapcsolattörténeti Platform

Évkönyve

PASSAGES

Az Orient Projekt
Magyar-Ázsiai Kapcsolattörténeti Platform Évkönyve

1. évfolyam

Budapest

2023

orient-projekt.hu

PASSAGES

Az Orient Projekt Magyar-Ázsiai Kapcsolattörténeti Platform Évkönyve
1. évfolyam | 2023

A *Passages* az Orient Projekt Magyar-Ázsiai Kapcsolattörténeti Platform (OP) évkönyve. Kiadványunk elektronikus folyóirat formájában, *Open Access* rendszerben évente egyszer jelenik meg honlapunkon. Ennek megfelelően díjmentesen hozzáférhető, és a szerzők számára is díjmentes publikációs lehetőséget nyújt. A kéziratok benyújtásához segédlet szintén honlapunkon található.

Főszerkesztő, szerkesztésért felelős személy: NAGY ELEK

Szerkesztők: CSOMA MÓZES, GYARMATI JÁNOS, ISPÁN ÁGOTA LÍDIA, KIRÁLY ATTILA, SIPTÁR DÁNIEL, SZÁNTÓ IVÁN, SZILÁGYI ZSOLT

A lapszám szakmai szerkesztője: KIRÁLY ATTILA

A lapszám olvasószerkesztője: ISPÁN ÁGOTA LÍDIA

Grafikai terv: KIRÁLY ATTILA

Tördelés: MAHMOUDI-KOMOR JUDIT

Kiadó: Orient Projekt Magyar-Ázsiai Kapcsolattörténeti Platform
Eurázsia Központ

Az Orient Projekt fő támogatója a Pallas Athéné Domus Meriti Alapítvány

Felelős kiadó: NAGY ELEK

A kiadó székhelye: 2600 Vác, Donga u. 2.

Honlap: <https://orient-projekt.hu>

Kapcsolat: info@orient-projekt.hu

ISSN 2939-8592 (Online)

ISSN 2939-8584 (Nyomtatott)

DOI: <https://doi.org/10.59608/pas2023a000.00>

A kiadvány Spectral és Ambient betűtípussal, 210 × 297 mm méretben készült. A borítón: Elked Antal kocsijával (1899, Sanghaj. Opel Darracq, 1899-es modell). Fotó: Kiss Sándor gyűjteményéből.

Ez a Mű a [Creative Commons Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 4.0 Nemzetközi Licenc](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) feltételeinek megfelelően felhasználható.

PASSAGES 1. ÉVFOLYAM (2023)

NAGY ELEK: <i>Főszerkesztői előszó és köszönetnyilvánítások</i>	9
Egyiptom	
KIRÁLY ATTILA: <i>Egyiptom és Magyarország</i>	13
KIRÁLY ATTILA: <i>A magyarországi egyiptológia oktatás történetének vázlata</i>	47
KIRÁLY ATTILA, REZSABEK NÁNDOR: <i>Mahler Ede (1857–1945)</i>	69
India	
LÁZÁR IMRE: <i>A magyar–indiai kulturális kapcsolatok évszázadai</i>	76
BALDAVÁRI ESZTER: <i>Medgyaszay István (1877–1959)</i>	131
KELÉNYI BÉLA: <i>Schwaiger Imre (1868–1940)</i>	139
LÁZÁR IMRE: <i>Sóbhá (Fori) Néhrú (1910–2001)</i>	145
LÁZÁR IMRE: <i>Tömöry Edith (1910–2001)</i>	155
Japán	
KISS SÁNDOR: <i>Elked Antal (1873–1942)</i>	166
KISS SÁNDOR: <i>Komor, George (1888–1976)</i>	177
KISS SÁNDOR: <i>Komor Izidor (1860–1942?)</i>	183
KISS SÁNDOR: <i>Komor Szigfrid (1863–1935)</i>	189
KISS SÁNDOR: <i>Kuhn Arthur (1850–1943)</i>	195
KISS SÁNDOR: <i>Kuhn Moritz Montague (1831–1901)</i>	201
KISS SÁNDOR: <i>Metzger Nándor</i>	205
SZILAS LÁSZLÓ SJ RENDTÖRTÉNÉSZ NYOMÁN JTMR LEVÉLTÁR: <i>Nemeshegyi Péter SJ. (1923–2020)</i>	229
GULYÁS ZOLTÁN: <i>Szentgáli Antal (1868–1945)</i>	239
SZÉKÁCS ANNA: <i>Székácsné Vida Mária (1916–2000)</i>	251
Kína	
SALÁT GERGELY: <i>Kína és Magyarország</i>	267
SZILAS LÁSZLÓ SJ RENDTÖRTÉNÉSZ NYOMÁN JTMR LEVÉLTÁR: <i>Ladányi László SJ. (1890–1965)</i>	299
SZILAS LÁSZLÓ SJ RENDTÖRTÉNÉSZ NYOMÁN JTMR LEVÉLTÁR: <i>Szarvas Miklós SJ. (1890–1965)</i>	305

PASSAGES 1. ÉVFOLYAM (2023)

Koreai-félsziget

CSOMA MÓZES: <i>A Koreai-félsziget és Magyarország</i>	315
OSVÁTH GÁBOR: <i>Diák voltam Észak-Koreában. 1970–72</i>	337
CSOMA MÓZES: <i>Gróf Vay Péter élete és utazásai Koreában</i>	355

Mongólia

SZILÁGYI ZSOLT: <i>Mongólia és Magyarország</i>	367
KEMPF BÉLA: <i>A Szegedi Egyetem Könyvtárának Ligeti-hagyatéka</i>	407
SZILÁGYI ZSOLT: <i>Kara György (1935–2022)</i>	417
SZILÁGYI ZSOLT – ROTTÁR MÁTÉ: <i>Ligeti Lajos (1902–1987)</i>	425

Művészek

KELÉNYI BÉLA: <i>Boromisza Tibor (1880–1960)</i>	439
KELÉNYI BÉLA: <i>Csapek Károly (1904–1976)</i>	445

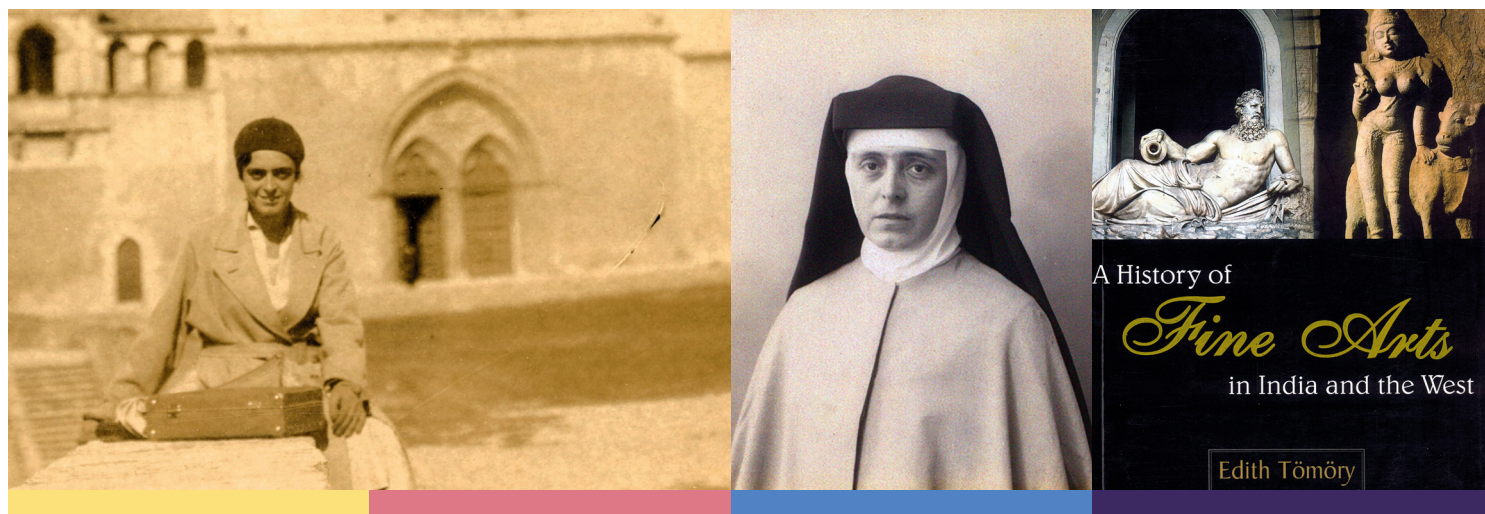

Életút

Tömöry Edith

1905–1998

LÁZÁR IMRE*

* Kulturális diplomata, India-kutató, Email: info@orient-projekt.hu

Hivatkozás: Lázár, I., (2023). Tömöry Edith (1905–1998). *Passages* 1:155–166. <https://doi.org/10.59608/pas2023a008.00>

Dr. Tömöry Edith (Budapest, 1905. július 24. – Csennai, 1998. május 30.) egyetemi tanár, művészettörténész, misszionárius nővér. Neve Magyarországon szinte teljesen ismeretlen. Pedig a tudós magyar művészettörténész és misszionárius Indiában, sok ezer kilométerre hazájától meghatározó hatást gyakorolt nemzedékek egész sorának művészeti képzésére és erkölcsi tartására. Nem mindennapi élete szép példája a szerzetesi elhivatottságnak, amelyért minden anyagi javat és előnyt feláldozott. Polgári jómódban, biztonságban, gondtalanul élhette volna az életét, ehelyett vállalta a ferences szerzetesi szegénységet, az engedelmességet és a tisztaságot, mindhalálig.

Tömöry Edith egy jómódú polgári családban született Budapesten. Dédapja, Schopper Jenő Ágoston, aki sikeres bankár és kereskedő volt, 1872-ben nemesi címet kapott, akkor vette fel a Tömöry nevet. Édesapja, ifj. Tömöry Károly az első világháborúban hősi halált halt. Édesanyja, Maroscsügedi Papp Edith 1919-ben újra férjhez ment, második férje Rajnai Gábor ismert színművész lett.

Tömöry Edith középiskolai tanulmányait az Angolkisasszonyok Budapesti Gimnáziumában végezte, 1923-ban érettségizett. Egyetemi tanulmányait 1924-ben kezdte meg a Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán, művészettörténet és francia nyelv szakon. Az 1925/26-os tanévben Belgiumban a Louvain-i Egyetemet látogatta. 1926-tól 1929-ig újra Budapesten, a Pázmány Péter Egyetemen folytatta tanulmányait. 1929-ben

Kollázs képei:

Balra: ld. a 7. képnél

Középen: A fogadalom után, 1931. Forrás: a Tömöry-család archívuma, Budapest

Jobbra: Bevezetés a nyugati- és az indiai művészet történetébe. Orient Black Swan, 2006.

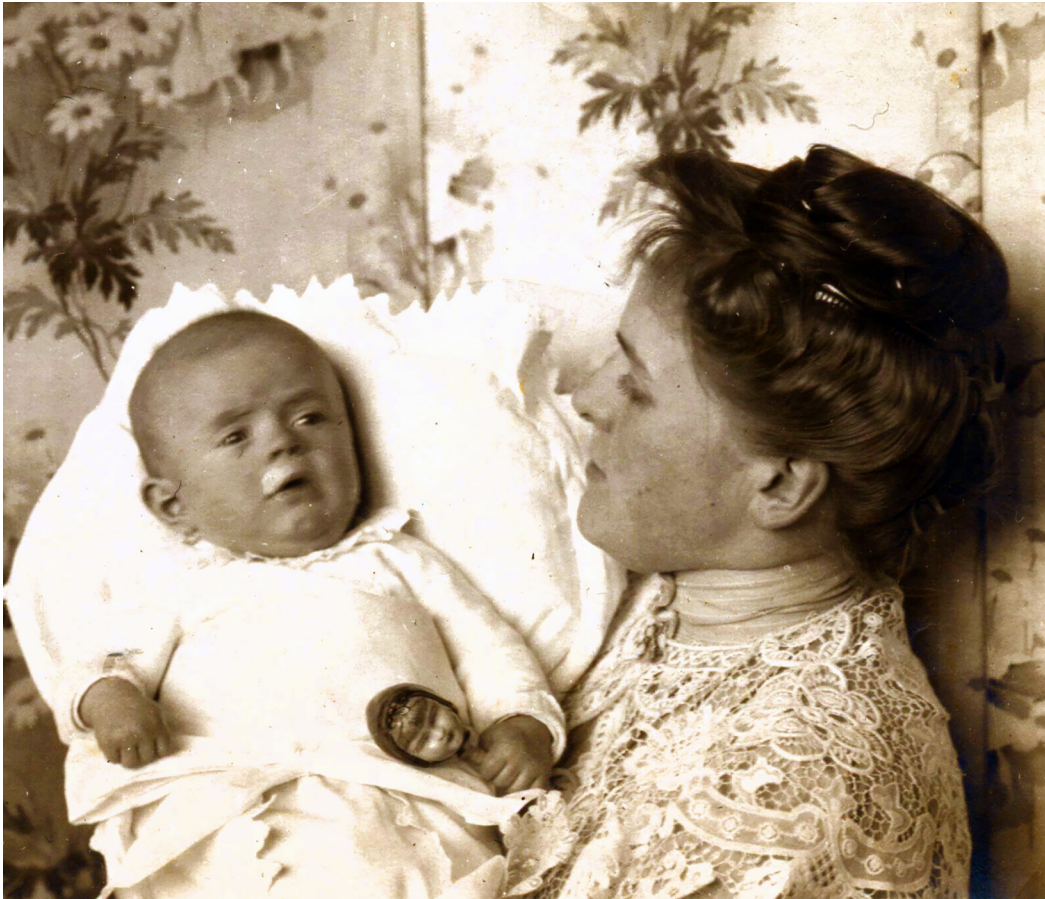
1. kép.

A szülők: Ifj. Tömöry Károly és Papp Edith. Forrás: a Tömöry család archívuma, Budapest

ösztöndíjat kapott a nyári nyelvkurzusra Olaszországban, a Perugia Univerzita per Stranieri Egyetemen. 1929-ben a párizsi Sorbonne-on tanult, majd Aachenben diploma utáni képzésben vett részt. Az egyetemi doktori címet az 1930/31-es tanévben szerezte meg *Az aacheni magyar kápolna története* című disszertációjával. Munkája 1931-ben magyar nyelven könyv alakban is megjelent a Németh József Technikai Könyvkiadó Vállalatnál. A disszertáció német nyelvű fordítását az *Ungarische Jahrbücher* közölte 1932-ben. Tanári vizsgáit művészettörténetből, francia nyelvből és történelemből tette le.

Tömöry Edith mélyen vallásos volt. 1926-ban, amikor ismét Pesten tartózkodott, a Pázmány Péter Egyetemen, Ferences Év volt. Akkorra már sokat tanulmányozta Assisi Szent Ferenc életének a művészetre gyakorolt hatását. Lelkében ekkor érlelődött meg végleg szerzetesi hivatása, amely Szent Ferenchez irányította. Megszívlelve a bruges-i Anonci kanonok és a ferences Schrotty Pál tanácsait, a Ferences Mária Misszionárius Nővérek rendjét választotta. Először Grottaferratába került, ahol posztulánsként fogadták el. Ott töltötte a noviciátusi időt is. 1931. szeptember 17-én lépett be a rendbe, ekkor Rómába, a nővérek Via Giusti-n lévő kolostorába költözött. 1931-től 1948-ig tartózkodott a római anyaházban. 1934-ben a Vatikán Általános Titkárságán osztották be munkára. Ebben az időben a háborúban eltűnt hozzátartozók felkutatásával foglalkozott.

A háború után, 1948-ban előjárói missziós munkára küldték ki Indiába. Ezt nagy örömmel fogadta, mert lehetőséget kapott arra, hogy megismerje az ország gazdag művészetét. Akkor már több mint másfél évtizede a missziós rend tagja volt, és alig adódott lehetősége rá, hogy a művészettörténettel foglalkozzon. 1948 márciusában érkezett Bombaybe, onnan pedig egyenesen Madrászba, a mai Csennaiba ment.

2. kép.
Az újszülött Edith édesanyjával, 1905. Forrás: a Tömöry család archívuma, Budapest

3. kép. Az öt félárva (balról a második Edith), 1916. Forrás: a Tömöry család archívuma, Budapest

4. kép.
Edith édesanyjával, 1919. Forrás: a Tömöry család archívuma, Budapest

5. kép.
Érettségi tablókép, 1923

Indiában a Ferences Mária Misszionárius Nővérek oktatással, elsősorban leányneveléssel foglalkoznak. Tömöry Edith a Madrászi Egyetemen, a Stella Maris College-ban kezdett el tanítani. A Madrászi Egyetem az ország egyik legpatinásabb és legjobb egyeteme, az angolok alapították 1857-ben, amikor Tömöry Edith odaérkezett, már több mint 90 éves volt. A Stella Maris College viszont teljesen új részleg volt, a Ferences Mária Misszionárius Nővérek éppen az előző évben alapították. Ez volt az akkor függetlenné váló India egyik legelső női felsőoktatási intézménye.

Tömöry Edith azt a feladatot kapta, hogy vezessen be kifejezetten lányok számára alkalmas új tantárgyakat. Azonnal hozzálátott a művészeti és művészettörténeti oktatás megszervezéséhez. A dél-indiai városban addig csak az angol gyarmati időkben alapított Madras School of Arts and Crafts-ban (Madrászi Művészeti és Kézműipari Iskola) lehetett művészeti oktatásban részesülni. A magyar tudós elvülhetetlen érdeme, hogy 1948-ban az ő kezdeményezésére jött létre a Stella Maris College Művészeti Intézete, az első ottani egyetemi szintű művészetoktatási intézmény. Most hasznosíthatta hatalmas tudását és széleskörű nemzetközi tapasztalatait.

Tömöry Edith először elindított egy képzőművészeti kurzust, majd megalapította a History of Fine Arts, Drawing and Painting (Művészettörténet, rajz és festészet) Tanszéket. Magas színvonalú művészeti és művészettörténeti oktatást vezetett be az új tanszéken. Ő maga az elméletet, az indiai és az európai művészettörténetet tanította. „A művészet tanításával gondoskodunk arról, hogy előkészítsük az embereket az Istennel való találkozásra.” – nyilatkozta.

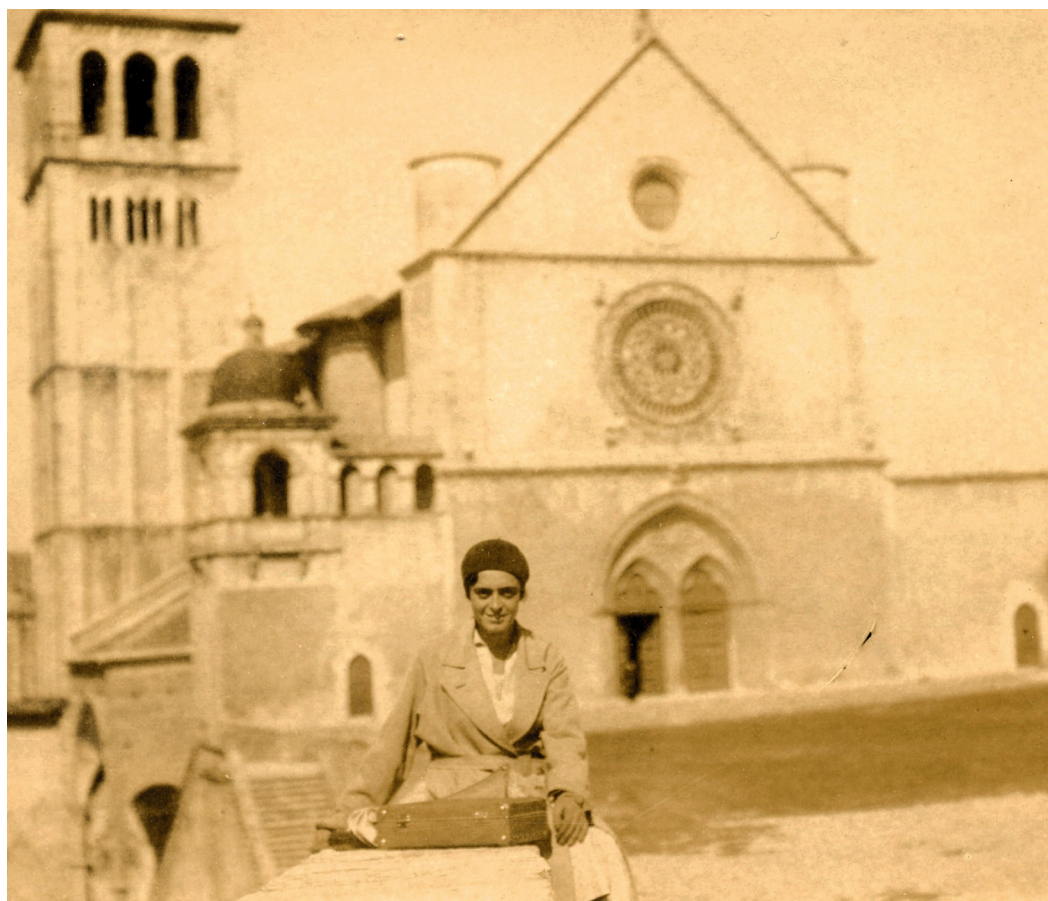

A tantárgy tanításához azonban tankönyvre volt szüksége. Akkoriban nem álltak rendelkezésre megfelelő könyvek a témában, ezért elhatározta, hogy ő maga ír meg egy összefoglaló művet, amelyet művészeti tankönyvként lehet használni. Mindennapi oktatómunkája mellett elkezdte tanulmányozni az indiai művészetet. Latinul, németül, franciául, magyarul és olaszul beszélt, azonban nagyon keményen meg kellett dolgoznia az angol nyelv elsajátításáért, hogy a tőle megszokott igényességgel elkészíthesse ezt a könyvet a hallgatók számára. Az *Introduction to the History of Fine Arts in India and the West* (Bevezetés az indiai és a nyugati művészet történetébe) című munkája 1968-ban jelent meg. E könyv átdolgozott és kibővített változata 1982-ben látott napvilágot *A History of Fine Arts in India and the West* (Az indiai és a nyugati művészet története) címmel. Ebben a hatalmas, 532 oldalas kötetben 286 oldal foglalkozik az indiai művészettel, a könyvnek több mint a fele. Ebben a munkájában is tetten érhető precizitása, alaposága, igényessége. A könyvet gazdagon illusztrálta térképekkel, alaprajzokkal, ábrákkal. Külön figyelmet fordított a szanszkrit építészeti kifejezések ismertetésére, összehasonlító táblázatban vetette össze a különféle építészeti stílusok fő jellemzőit. A mű első megjelenése óta húsz további kiadást ért meg, és a mai napig az egyik leggyakrabban használt művészettörténeti tankönyv és referencia-kézikönyv Indiában.

A monumentális munka készítése közben végigutazta egész Indiát, a helyszínen tanulmányozta a műemlékeket és a múzeumi gyűjteményeket. Több alkalommal tartott művészeti előadás-sorozatot Púné, Kótágiri és Bangalór városokban. Utazásai során sok művészi értéket képviselő darabot gyűjtött össze, és belőlük létrehozott egy kis múzeumot a Művészeti

6. kép.

Egyetemistaként, testvéreivel, 1928 (Edith balról a második). Forrás: a Tömöry család archívuma, Budapest

7. kép.

Assisiben, 1929. Forrás:
a Tömöry család archí-
vuma, Budapest

Tanszéken. A gyűjteményben magyar és más európai művészeti, népművészeti tárgyak is találhatóak.

Tudományos és oktatómunkája mellett az intézmény vezetéséből is kivette a részét. Az Egyetemen a *Board of Studies* tagja és elnöke volt. 1955-ig, öt éven át a College igazgató-helyettese volt, és 1978-ig a Művészeti Intézetet vezette, nyugállományba vonulásáig pedig tanszékvezetői posztot töltött be. Nyugdíjasként is megmaradt az egyetem Professor Emeritusa, elsősorban mint doktori kurzusok vezetője. Munkabírása, pontossága és rendszeretete az adminisztratív munkában is megnyilvánult. Példáan vezette a College és a kolostor nyilvántartásait, archívumait, amelyek a mai napig az ő munkáját dicsérik.

Folyamatosan kapcsolatot tartott Magyarországgal. A rend szabályai szerint családjából csak édesanyjával levelezhetett, majd mikor ő meghalt, négy testvérének váltakozva küldte a családnak szóló leveleket. A távolból is odafigyelt a család ügyeire, lélekben csatlakozott a családi összejövetelekhez.

Ötven esztendő telt el Indiában. Ez idő alatt csupán kétszer látogatott haza. 1976-ban *India művészete* címmel tartott előadást Budapesten a Magyar Nemzeti Galériában. A Vatikáni Rádió magyar adása 1976. szeptember 16-án beszélgetést készített vele életútjáról. Ebben az interjúban elmondta, hogy új tanítási módszerként vezette be hallgatói számára a magyar népművészet tanulmányozását. 1976-os európai útja során Svájcban és Ausztriában is tartott előadásokat.

1982-ben újra Budapestre látogatott. A Corvina Kiadóval kötött szerződés alapján magyar nyelvű könyvet írt *India építészete* címmel. Ez alatt az újabb budapesti látogatása alatt rendezte, és a kiadó részére át is adta a

8. kép.

Hollandiában, 1928.
 Forrás: a Tömöry család archívuma, Budapest

könyv kéziratát. A mű a képi illusztrációkkal kapcsolatos problémák miatt végül nem jelent meg, ami annál is inkább sajnálatos, mert hasonló, hiánypótló mű magyar nyelven mind a mai napig nem látott napvilágot.

Magyarságát mindvégig megőrizte, ízes, szép magyar beszéde nem kopt meg az idegen környezetben. Boldog volt, ha magyar látogató kereste fel otthonában. A Magyarországról érkező híreket mindig nagy érdeklődéssel fogadta.

Tömöry Edithet a Stella Maris College-ban már életében nagy megbecsülés övezte. Érezhette diákjai rajongását, a tantestület csodálatát. Munkásságának elismeréseként 1982-ben a Bháratíja Vidjá Bhavan rangos kitüntetését, a Sztrí Ratná díjat adományozták neki. Ugyanebben az évben a művészettörténet területén végzett ötvenéves posztdoktori munkájáért megkapta az Aranydiplomát az Eötvös Loránd Tudományegyetemtől, amelyet a nagykövetségén keresztül küldtek ki neki Madrászba.

Életének utolsó hónapjait súlyos betegen töltötte. Ötven Indiában töltött év után, egy gazdag, önfeláldozó életet beteljesítve, 1998. május 30-án hunyt el. Másnap a Stella Maris kápolnájában gyászmisét mondtak a lelki üdvéért, majd elkísérték utolsó útjára Madrász legszentebb pontjára, a Szent Tamás-hegyen lévő temetőbe, arra a helyre, ahol az apostol a hagyomány szerint mártírhalált halt.

Szilárdsága és szigorú megjelenése mögött együttérző személyiség rejtőzött, nagy szeretettel és aggodalommal fordult a leginkább rászorulóknak felé. Az indiai szegények felemelése mindig fő céljai közé tartozott. Úgy gondolta, hogy a szegénységen leginkább a maga eszközeivel, az oktatással tud segíteni – ha szociálisan érzékeny, jobbítani képes fiatalokat nevel.

9. kép.
A Stella Maris College,
Madrász. Fotó: Lázár Imre

„Mindig arra törekedtem – mondta –, hogy a hallgatóimnak megadjam a lehetőséget, hogy a művészet és a szépség révén megtapasztalják Istent”.

Nagyon szerette Indiát, az embereket és az indiai kultúrát, és soha nem gondolt az Európába való visszatérésre. Nem voltak vallási vagy faji előítéletei. Tisztelte az indiaiakat. Egy alkalommal, amikor egyik unokaöccse megkérdezte tőle: „Edit néni, mi a különbség az indiai és a magyar ember között?”, a válasza rövid, tömör volt: „Az indiai mélyebb.” Minden embert egyforma mércével ítelt meg, legyen az hindú, muszlim, keresztény vagy más vallású. Csak a jellemet, a tudást és az akaratot értékelte.

Hatalmas örökséget hagyott hátra. Emlékét tanítványai, pályatársai és az általa alapított Művészeti Tanszék ma is híven őrzik, és rendszeresen megemlékeznek róla. Rangos eseménnyé vált a *Dr. (Sr.) Edith Tömöry Endowment Lecture* előadásorozat, amelyre az egész országból a legkiválóbb művészettörténész szakemberek kapnak meghívást.

Tömöry Edith küzdelmes és áldozatos életére visszatekintve így összegezte annak végső tanulságát: „Hálát adok az Úrnak, hogy velem jegyeztem el magam egy életre.” Rendkívüli tehetséget és szorgalmat kapott adományként, de mindezt nem a saját dicsősége, hanem a rend szolgálatába állította. Szent Pál apostollal együtt vallotta: „Az adományokat ki-ki azért kapja, hogy használjon vele.”

Köszönetnyilvánítás

A szerző köszönetét fejezi ki a Tömöry család tagjainak, mindenekelőtt Dr. Hajtó Ödönné Tömöry Katalinnak, Wagner Mihálynak és Wagner Györgynek, hogy a családi archívumból rendelkezésére bocsátották a család történetével és Dr. Tömöry Edith életével, munkásságával kapcsolatos írásos és fotódokumentumokat. Ugyancsak hálás a Stella Maris College, Csennai vezetőinek, elsősorban Dr. Annamma Philip igazgató nővérnek, hogy kutatásait értékes információkkal segítették.

Nyilatkozatok

Adatelérhetőségi nyilatkozat. A szerző megerősíti, hogy a mű eredményeit alátámasztó kutatási adatokat a tanulmány tartalmazza.

Összeférhetlenségi nyilatkozat. A szerző nyilatkozik, hogy összeférhetlenség nem áll fenn.

Szerzői jogi nyilatkozat. Ez a mű a Creative Commons Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 4.0 nemzetközi licenz feltételeinek megfelelően felhasználható. (© ⓘ ⓘ ⓘ CC BY-NC-ND 4.0) <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

Alapvető szakirodalom, források

- Lázár, I., (2006). Egy ismeretlen magyar tudós Indiában. Dr. Tömöry Edith ferencesrendi missziósnővér, művészettörténész. *Földrajzi Múzeumi Tanulmányok* 15, 83–85.
- Stella Maris College* (2005). Remembering a legend. The Birth Centenary of Dr. Sister Edith Tömöry. (2004–2005). Chennai: Stella Maris College., pp. 14–15.
- Tömöry, E., (1931). *Az aacheni magyar kápolna története*. Budapest: Németh József Technikai Könyvkiadó Vállalat.
- Tömöry, E., (1932). Geschichte der ungarischen Kapelle zu Aachen. *Ungarische Jahrbücher* 12(3–4), 189–204.
- Tömöry, E., (1968). *Introduction to the History of Fine Arts in India and the West*. Madrász: Orient Black Swan.
- Tömöry, E., (1982). *A History of Fine Arts in India and the West*. Madrász: Orient Black Swan.
- Új ember*, (2005). Szent Ferenc nyomában. Száz éve született Tömöry Edith missziós nővér. 60(31), 8.

*10. kép.
A Stella Maris udvarán, 1990.
Fotó: Lázár Imre*

*11. kép.
Fiatal kollégájával, 1990.
Fotó: Lázár Imre*

College salutes missionary with a vision

Express News Service

Chennai, July 17

SHE was a Christian missionary from a European country, who came to India in the 1940s. Since then, she made India her home and dedicated her life to the education and betterment of its people. No, we are not talking about Mother Teresa.

This is Dr (sister) Edith Tomory, who founded the Fine Arts department in Stella Maris College with Sister Sylvestra, in 1948. The department, in an effort to pay a tribute to this illustrious teacher, celebrated her birth centenary on Friday, in what turned out to be an emotional affair.

The alumni of the college came in good numbers and made the occasion a 'trip down memory lane', as they called it. Leela Ganapathy, who studied in the college from 1952-56, and was one of the only two students to graduate that year, remembered the sister with much warmth. We used to call her 'mother', she said. "Because of her personality, people were initially afraid of her. Only later did we realise that she had so much of love for us," Ganapathy, who joined the Government College of Fine Arts later, said.

Talking about her personality, she said she had heard people say she walked like a queen. "But I think she used to walk like a king," she said.

Students of Stella Maris College celebrate the birth centenary of Dr (Sister) Edith Tomory, co-founder of the Fine Arts Department of the college on Friday — Express photo by D Sampath Kumar

Mahima Michael, also from one of the earliest batches, recalled the mild power struggle that existed between Sister Edith and Sister Sylvestra. "They used to fight over who gets the handful of students," she said.

Shalini Biswajit, who was in Stella in the 80s, remembered how her batch was excited to have Sister Edith as a guest lecturer. They were all in awe of her personality from

what they had heard of her.

Ashrafi Bhagat, the present Head of the Department, who studied in the college from 1972-77, organised an impressive slide show on the department's history, its development, past projects and future plans.

Shobana, who passed out in 1982, said she was impressed by the curriculum and given a chance, she would pursue the course again.

Bhagat, who did not get an opportunity to study under Sister Edith, however, had started her career under the illustrious academician. She assisted Sister Edith in completing a textbook on art. Admiring her work ethics, she said: "For her, work was the most important thing in life and she had drilled that into all of us. We carry her tradition with us wherever we go."

12. kép.

A Stella Maris College múzeuma. Fotó: Lázár Imre

13. kép.

A New Indian Express cikke Tömöry Edith centenáriumának megünnepléséről, 2005